

af de fremhævede formentlige Mangler ved Loven ere af den Natur, at Ministeriet ikke har fundet Anledning til derfor at foreslaa nogen Forandring i Lovens Bestemmelser, maa Ministeriet derimod erkjende, at de med Hensyn til Lovens §§ 50 og 66 fremhævede Mangler afgive Føie til at træffe Forandring i disse Paragrafers Bestemmelser.

Med Hensyn til Lovens § 50 blev det paa Handelsmødet fremhævet, at denne Paragrafs Regel om, at Konkursens Begyndelse, der, naar Konkursen er begjært af Skyldneren, regnes fra det Dieblis, da denne Begjæring er indgivet, men derimod, naar den foranlediges af en Fordringshaver, først regnes fra det Tidspunkt, da Konkursen er besluttet af Stiftretten, har vist sig ubelig. Det blev saaledes oplyst, at man har Exempler paa, at en Kreditor efter indgaaet Forlig med Skyldneren har undslabt at foretage Udlæg efter samme, indtil han har faaet at vide, at en anden Kreditor har begjært Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling, idet han stolede paa, at der paa Grund af den i Konkurslovens § 48 indeholdte Bestemmelse, hvorefter der vil medgaa nogen Tid, i Reglen 48 Timer, inden Konkursdekret afsiges, altid vilde være tilstrækkelig Tid for ham til derefter at lade Eksekution foretage.

Det kan fremdeles ikke nægtes, at det paa Grund af den anførte Regel i Konkurslovens § 48 vil kunne tænkes, at Debitor ved at fremsætte ubegrundede Indsigelser imod Konkursrevisionen vil kunne gjøre Konkursbehandlingen for en Del virksomhedsløs, idet han ikke alene vil kunne give Kreditorer, som han ønsker at begunstige, Tid til at gjøre Udlæg, men f. Ex. ogsaa vil kunne bevirke, at den i forrættelige Paragrafer i Konkurslovens Ate Kapitel omhandlede Tid for Afkræftelse af Retshandler, foretagne i Løbet af samme forinden Konkursens Begyndelse, udløber.

Ministeriet maa derfor være af den Ansættelse, at Konkursens Begyndelse i alle Tilfælde bør regnes fra samme Tidspunkt, nemlig fra den Tid, da Begjæringen om, jfr. Lovens §§ 40, 42, 43 og 44, eller Opfordringen til, jfr. Lovens § 41, at tage Boet under Behandling som konkurs indgives til Stiftretten, forudsat selvfølgelig, at denne finder Anledning til at affige Konkursdekret.

Hvad angaar Lovens § 66, bemærkes, at man alt i Rigsdagens ordinære Samling for 1878—79 fremsatte et Forslag, ligelydende med det ovenstaaende, for Landstinget, hvilket Forslags Behandling imidlertid ikke blev tilendebragt, se Landstingstid. Sp. 406 ff., 523 ff., 564, Folketingstid. Sp. 1508 ff., 2993 ff., 3106 ff., Till. A. Sp. 2161 ff. Till. B. Sp. 111, 583, Till. C. Sp. 59, 381. Ved Forslagets Fremsettelse ledjede Ministeriet samme med følgende Bemærkninger:

I et til Justitsministeriet indgivet Andragende har Bestyrelsen for den almindelige Sagsførerforening henledet Justitsministeriets Opmærksomhed paa visse Ulemper, der have vist sig at flyde af de i Konkurslovens § 66, 3die Stykke indeholdte Bestemmelser om Valg af Kurator i Konkursboer, navnlig som Følge af, at der herefter til dette Valg — i Lighed med, hvad der i § 66, 1ste Stykke, § 67 og § 70 med Hensyn til de der omhandlede Beslutninger er foreskrevet — alene kræves, at den Valgte har erholdt over Halvdelen af de afgivne Stemmer uden Hensyn til Fordringernes Størrelse, medens det ellers ifølge Lovens § 64 er den almindelige Regel, at en paa en Stiftesamling tagen Beslutning først bliver at tage til Følge ved Boets Behandling, naar den er vedtagen med en Flerhed af Stemmer, der baade efter Tal og Vægt svarer til over Halvdelen af samtlige bekyndte eller, forsaavidt Anmeldelsesfristen er udløbet, anmeldte Fordringshaveres Krav.

Som Følge af denne Ordning skal der nemlig, som oplyst i Andragendet, have udviklet sig den Afstik, at adskillige Sagsførere, naar et Bo kommer under Konkursbehandling, selv eller ved andre henvende sig, mundtlig eller skriftlig, stundom endog ved trykte Cirkulærer, til Boets Kreditorer, særlig til saadanne, som kun have ganske ubetydelige Fordringer, saasom Tjenestefolk eller Dagleiere, og hvem det derfor i Almindelighed kan forudsættes at være mindre magtpaaliggende, hvem Boets Bestyrelse betros, med Anmodning om at erholde deres Stemme ved Kuratorvalget eller at give dem Juld-magt til i vedkommende Samling i Boet at udøve deres Stemmeret — en Fremgangsmaade, som det navnlig bliver let at anvende for den Person, som Fallenten har konsulteret umiddelbart før Konkursen, og som derved vil have haft Leilighed til at blive bekendt med, hvem der ere Fordringshavere i Boet, og navnlig ogsaa, hvem af disse der have saa ubetydelige Fordringer, at de ikke kunne formodes at ville give noget afslaaende Svar paa hans eller Fallentens Henvendelse til dem om at give ham Tilladelse til at repræsentere dem paa den Stiftesamling, hvor Kurator skal vælges. Det skal saaledes ikke sjældent hende, at en Sagsfører, som paa denne Maade har skaffet sig Stemmer fra Kreditorer, som i Tal repræsentere lidt over Halvdelen af de mødende Fordringshavere, men som dog tilsammen kun have en saare ubetydelig Interesse i Boet, bliver valgt til Kurator, uden at der ved Valget af ham er taget noget Hensyn til, hvorvidt han maatte være fittet til at overtage et saadant Hverv, og uagtet samtlige de Fordringshavere, der repræsentere væsentlige Interesser i Boet,